

JAZZFLITS NUMMER 395

27 MAART 2023

IN DIT NUMMER:

- 1 BERICHTEN**
4 JAZZ OP DE PLAAT
 Metropole Orkest, Ingrid Laubrock,
 Ocean Eddie, Peter Somuah,
 Floris Kappeyne e.a.
9 JAZZ OP HET PODIUM
 Mary Halvorson.

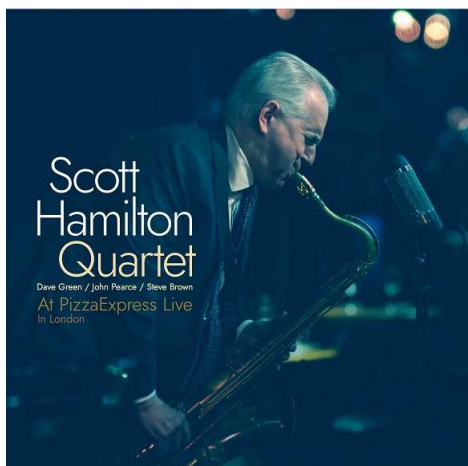
EN VERDER (ONDER MEER):

- 13** Jazzclub Sheherazade (HvE)
15 Hasaan Ibn Ali (Erik Carrette)
19 Jazz in beeld (Marcel Schikhof)

19,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2023

NR. 396 KOMT 17 APRIL UIT

BERICHTEN

Het eerste jazzalbum van PX Records.

Britse keten Pizza Express begint eigen platenlabel

De Londense Pizza Express begint een eigen platenlabel onder de naam PX Records. Het parapedaardje van de restaurantketen in Dean Street (Soho) biedt al sinds de jaren zeventig in de kelder een podium aan tal van (internationale) jazzmusici. Onder anderen zangeres Diana Krall, zanger Tony Bennett, zangeres Anita O'Day en pianist Michael Wollny traden er op. Het nieuwe label zal live-muziek uitbrengen die in Pizza Express-zaken in Soho, Holborn en Chelsea is opgenomen. De eerste vier albums, waaronder een album van saxofonist Scott Hamilton en de Britse soulband Mama Gun, verschijnen de komende maand. Voor latere releases zal ook geput worden uit het geluidsarchief van de keten, opgebouwd in zo'n 45 jaar.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

GEMEENTE 'S-HERTOGENBOSCH GEEFT FESTIVAL JAZZ IN DUKETOWN EXTRA BIJDRAGE

De stichting Jazz in Duketown krijgt dit jaar eenmalig 50.000 euro extra subsidie van de gemeente 's-Hertogenbosch. De kosten van het gelijknamige festival stegen dit jaar zodanig dat anders het aantal podia ingeperkt had moeten worden. Het festival is dit jaar van 26 tot en met 28 mei.

Van afgelasting is volgens stichtingsvoorzitter Stef Thijssen 'geen sprake geweest', zo vertelt hij 9 maart op BD.nl: "Wel van een nog verdere inperking van de omvang, de kwaliteit en of duur van het festival. Mede dankzij deze bijdrage van de gemeente zal het festival de kwaliteit en beleving voor de bezoekers leveren zoals dat van Jazz in Duketown mag worden verwacht." De organisatie Jazz in Duketown had de kosten al teruggebracht door het festival te verkorten. Het festival is dit jaar niet van vrijdag tot en met maandag, maar eindigt al op zondag. De eenmalige extra steun van de gemeente Den Bosch wordt gegeven uit de coronamiddelen. Vanwege de pandemie ging het gratis festival in 2020 niet door en was het in 2021 een digitaal evenement. Vorig jaar was er weer een normale editie, maar die had te kampen met onverwachte kosten door extreme regenval. Al met al zijn de eigen reserves onvoldoende om de kostenstijgingen van 2023 volledig op te vangen. Door de extra steun van de gemeente is het niet nodig het aantal podia te verminderen, wel zal het podium op de Markt iets kleiner van opzet zijn. Overigens treedt het bedrijf D-Reizen de komende editie op als hoofdsponsor.

Meer info: <https://www.jazzinduketown.nl/>

Herbie Hancock sluit festival Gent Jazz 2023 af

Toetsenist Herbie Hancock zal op 15 juli het festival Gent Jazz 2023 afsluiten. Een andere recentelijke toevoeging aan het programma betreft de Duitse pianist Nils Frahm op 13 juli en een dag later het Julian Lage Trio. Op 14 juli zal ook saxofoniste Lakecia Benjamin komen. Ook is de viering van de dertigste verjaardag van het label W.E.R.F. Records aan het programma toegevoegd. Artiesten uit deze stal treden 6 juli op.

Maastricht Jazz Award voor het Peter Willems Trio

Het Peter Willems Trio heeft op 21 maart in Maastricht de finale gewonnen van het concours Maastricht Jazz Awards 2023. Aan dit concours deden studenten en alumni van het Conservatorium Maastricht mee. De andere vier finalisten waren Khassage, Dimitris Terpizis Quartet, Nicola Missing Quintet en Jungmi Yun Small Jazz Orchestra. Winnaar Willems kreeg 1.000 euro en mag optreden tijdens het Limburgse festival JazzOut 2023. Ook mag de groep zich eind juni presenteren in een showcase op het internationale netwerkevenement in Jazz in Rotterdam. Het Jungmi Yun Small Jazz Orchestra kreeg de Publieksprijs en een daarbij behorend bedrag van 500 euro.

Mondriaan Jazz gaat niet door

Het Haagse festival Mondriaan Jazz gaat dit jaar niet door, zo maken de organisatoren PAARD, Good Music Company en Projazz bekend. Het festival, dat sinds 2017 zes edities kende (waarvan één keer 'online') is steeds georganiseerd door een kleine groep enthousiaste liefhebbers. De organisatie is voor hen echter een te grote belasting geworden. Dit jaar wordt nagedacht over een andere opzet. Is die mogelijk, dan komt het festival volgend jaar terug. Mondriaan Jazz had de afgelopen jaren onder anderen Ravi Coltrane, Avishai Cohen Quartet, Christian McBride, Jason Moran, Makaya McCraven, Ambrose Akinmusire, Tineke Postma, Eric Vloeimans en Ben Wendel op het programma. Mondriaan Jazz vindt plaats in oktober.

'Marc van Vugt is een van de tien beste akoestische gitaristen'

Lezers van het blad 'Gitarist' vinden Marc van Vugt een van de beste tien akoestische gitaristen van de Benelux. In een recente poll van het blad eindigde hij op nummer tien in die categorie. De allerbeste vinden ze Harry Sacksioni. Op nummer drie staat Jimmy Rosenberg en op plek vijf Stochelo Rosenberg. In de categorie 'gitarist van het jaar' staan drie gitaristen die in de jazz actief zijn: Jérôme Hol (20), Jimmy Rosenberg (24) en Philip Catherine (25). Laatstgenoemde staat tevens op drie in de categorie 'Jazz/fusion/funk/worldgitarist' van het jaar. Bij de eerste tien van deze categorie staan vier jazzgitaristen: Anton Goudsmit (2), Bert Dockx (7), Peter Tiehuis (8) en Jérôme Hol (10). De volledige uitslag van de poll is te vinden in het maartnummer en op de website van het blad 'Gitarist'.

FESTIVAL JAZZ MIDDELHEIM TERUG IN 2024

Het festival Jazz Middelheim komt terug. De volgende editie zal in 2024 zijn. Dat melden de stad Antwerpen en de VRT (vaste partner van het festival) medio maart. Ze gaan op zoek naar een nieuwe partner. Dit jaar zal er geen Jazz Middelheim zijn. De oude organisator van het festival ging eind vorig jaar failliet.

"Het is een heel belangrijk festival dat populair is bij jong en oud", zegt Chantal Pattyn, nethoofd van Klara op de website van het VRT-radiostation. "Jazz Middelheim is een oude traditie die begonnen is bij de VRT en die traditie willen we behouden. We stellen het een jaar uit om de juiste partner te vinden om een duurzame samenwerking aan te gaan. Alleen op die manier kunnen we de toekomst van het festival garanderen." Jazz Middelheim vond jaarlijks plaats in augustus.

Laatste Deense concert Dexter Gordon op plaat uit

Het Deense label Storyville brengt begin april een album uit met een registratie van het laatste concert dat saxofonist Dexter Gordon in 1983 in Kopenhagen gaf. Het album heeft als titel 'Copenhagen Coda – Live at Montmartre 1983'. Het concert werd geregistreerd door de publieke omroep DR voor een documentaire over de Deense jazzscene. Gordon wordt begeleid door pianist Kirk Lightsey, bassist David Eubanks en drummer Eddie Gladden. Gordon arriveerde in 1962 in Kopenhagen en verbleef daar zo'n twintig jaar. In de jaren 1964 – 1967 speelde hij 's zomers zes dagen per week in Jazzhus Montmartre.

RECORDAANTAL BEZOEKERS LEUVEN JAZZ

Elliott Knuets tijdens Leuven Jazz. (Foto: Patrick Van Vlerken)

De tiende editie van het festival Leuven Jazz, van 9 tot en met 19 maart, heeft volgens opgave van de organisatie een recordaantal van zo'n achtduizend bezoekers getrokken. De publiekstrekkers gitarist John Scofield en saxofoniste Lakecia Benjamin speelden voor een tot de nok gevulde Schouwburg (zie de foto's op pag. 3). Gitarist **Elliott Knuets** was één van de twee 'young artists in residence' van Leuven Jazz. Hij gaf een gratis huiskamerconcert en trad op met zijn eigen kwartet met als gastpianist Aaron Parks. Het festival bood ook onderdak aan de tweede halve finale van de B-Jazz-competitie voor jonge jazzbands. Die werd gewonnen door het Anti-Panopticon kwartet (de finale van B-Jazz is begin september tijdens het festival Jazz in het Park, Gent). Volgend jaar is er weer een editie van Leuven Jazz.

John Scofield trad 12 maart op in een uitverkochte Leuvense schouwburg. (Foto: WieBa Photography)

Lakecia Benjamin was een van de publiekstrekkingen van Leuven Jazz. Zij trad 18 maart op. (Foto: Gieke Merckx)

JAZZ OP DE PLAAT

VIVIENNE AERTS

Typuhthâng

Eigen Beheer

(<https://vivienneaerts.nl>)

Jazz-zangeres Vivienne Aerts werkte in Leiden al enkele jaren als psycholoog en koordirigent, toen ze in 2012 naar Boston vertrok om aan het Berklee College of Music zang en compositie te gaan studeren. Nu werkt ze zelf aan het Berklee Effortless Mastery Institute, onder leiding van pianist Kenny Werner. Sinds 2015 woont Vivienne in New York City waar ze samenwerkt met jazzmuzikanten van naam en zich concentreert op electronics en 'multi-sensory experience design'. Met haar echtgenoot, haute-cuisine-pâtissier Ted Steinebach, doet ze 'multi-sensorische art performances'. Hij maakt schilderijen van chocolade, die live tot stand komen als 'action paintings' en zij volgt hem daarin met vocale improvisaties en elektronische klankvelden. Als het dessert klaar is wordt het door hun gasten opgegeten.

Leven in New York betekent hard werken. Als dat lukt beleeft je de Amerikaanse droom. Die brengt je op de vreemdste plekken in de stad in contact met mensen uit alle uithoeken van de wereld. Door corona viel Vivienne Aerts' drukke leven in de Verenigde Staten grotendeels stil. De ruimte die ontstond gebruikte ze voor het maken van haar nieuwe album 'Typuhthâng' (type-of-thing). Het staat voor een wereldwijd muziekproject, dat ze inzet om de positie van vrouwen te versterken. Ze werd geïnspireerd door de Femmes de Virunga, een collectief van 1.500 cacao-boerinnen in Virunga State Park in Congo. Het bedrijf waaraan zij leveren, betaalt hun goed en werkt mee aan herbeplanting van het regenwoud. De opbrengst van de cd komt ten goede aan deze boerinnen en de musici.

Vivienne zocht contact met ruim honderd vrouwelijke muzikanten die ze tijdens studie en werk had ontmoet in Nederland, Boston en New York. Intussen zijn veel van haar vriendinnen gesetteld in alle uithoeken van de wereld, dus werd er samengewerkt via videoverbindingen. De talrijke tracks die op afstand ontstonden, werden uiteindelijk gemixt met een verbluffend eindresultaat.

Zittend in een luie stoel, is de beste manier om je te laten onderdompelen in een weldaad van muziek. De stukken op dit album hangen met elkaar samen als een symfonisch gedicht. Met gesloten ogen beleeft je een film of dansvoorstelling.

Het openingsstuk 'Just go' gaat over kansen pakken. Een tekst die aanvankelijk solo door Vivienne zou worden gezongen, is door Linnéa Lundgren gearrangeerd voor 27 vrouwenstemmen die a cappella klinken als een strijkorkest. 'Sometimes you have to get lost to find something' is een zin die klinkt als een credo dat de wedergeboorte van ons bewustzijn inluidt, en dat past goed bij de context van het album.

Het derde album van Vivienne Aerts is een belofte. Haar zang is ingetogen en overheerst nergens de verschillend geïnstrumenteerde ensembles die haar begeleiden. De verschillende compositievormen en de daarin toegepaste soundsamples, beschikbaar gesteld door BBC-journaliste Penny Taylor, die in Congo verslag deed van de verwoestende burgeroorlog, maken veel indruk. 'Typuhthâng' is een ode aan de verbeeldingskracht van de menselijke stem. Het booklet is smaakvol vormgegeven en op haar website staat aanvullende informatie over de musici. De videoclip bij 'You're my morning' is een kunstwerk op zichzelf.

Roland Huguenin

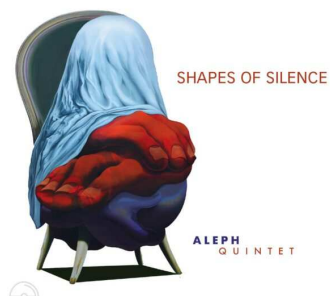
Bezetting:

Vivienne Aerts (zang).

Bekijk hier de clip bij 'You're my morning':
https://youtu.be/cOxC7I_hGm4 |

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 395
Wij maakten voor u een afspeellijst
in Spotify met nummers uit in deze
rubriek besproken albums. Klik om
te luisteren op: <https://spoti.fi/3yZFiYa>

ALEPH QUINTET
Shapes Of Silence
 Igloo Records

Het jonge Aleph Quintet, dat met 'Shapes Of Silence' zijn debuut maakt, is een goed voorbeeld van wat de smeltkroes aan culturen in Brussel voor moois kan opleveren. De Tunesiërs Wajdi Riahi (piano) en Akram Ben Romdhane (ud) vormen met drie jonge Belgen het kwintet. Met ud en viool als beeldbepalende instrumenten valt het Aleph Quintet met de deur in huis met 'Let's move', een stevig uptempo stuk, waarin Noord-Afrikaanse muziek en jazz een goed huwelijk aangaan. In de vioolsolo van Marvin Burlas horen we echter ook sporen van Stéphane Grapelli, en dat geeft aan dat het vijftal bepaald niet eenkennig is. De Spaans aandoende ud-intro van 'Samaï' getuigt er ook van, en in 'Romance' horen we een chachacha-ritme. Als gast wisten de jonge muzikanten niemand minder dan altsaxofonist Fabrizio Cassol (Aka Moon) te strikken. Hij levert een felle en gedreven bijdrage aan 'Peace' en in 'Morning mist' soleert hij over een woordloos koortje heen. Dat laatste balanceert op het randje van de kitsch, maar blijft wel aan de goede kant, zodat het resultaat tranentrekking mooi is. Beeldend kunstenaar Mohammad Zaza maakte bij iedere track een tekening, die in een boekje bij de cd worden geleverd.

Herman te Loo

Bezetting:

Marvin Burlas (viool), Akram Ben Romdhane (ud), Wajdi Riahi (piano), Théo Zipper (bas, basgitaar), Maxime Aznar (drums) + Fabrizio Cassol (altsax)

Luister hier naar muziek van het album:

<https://bit.ly/3LMWzvj>

FLORIS KAPPEYNE TRIO
Closer
 Zennex Records

'Poëtisch' is een vaak van stal gehaald cliché om het werk van verfijnde, introverte muzikanten te beschrijven. In het geval van pianist Floris Kappeyne is er echter veel meer aan de hand. In de cd-hoes van zijn nieuwe trioalbum 'Closer' heeft hij een citaat van John Keats laten afdrukken. Hierin zegt deze 19de-eeuwse Engelse dichter dat een gedicht de gedachten van de lezer als het ware moet beschrijven, op een geheel natuurlijke wijze, vol schoonheid. Dat is precies wat Kappeyne met zijn muziek probeert te bewerkstelligen. Met titels als 'Demon' en 'Inner monologue' maakt hij duidelijk dat de muziek iets met zijn gemoedstoestand te maken heeft. In de uitwerking kiest hij voor vormen waarbij gecomponeerd materiaal en improvisaties een onlosmakelijk geheel vormen. De bijdragen van bassist Tijs Klaassen en slagwerker Wouter Kühne zijn daarbij even belangrijk als die van de leider zelf. We horen veel repeterende figuren, die als in een caleidoscoop langzaam van vorm en kleur veranderen. Dat brengt de composities dicht bij 20ste-eeuwse gecomponeerde muziek dan bij de jazz. Ze roepen vooral de korte pianostukken van Ravel ('Mirroirs') en Debussy ('Préludes') in gedachten. En niet toevallig probeerden die ook beelden en gevoelens te beschrijven. Pas tegen het eind van het album krijgt de muziek een jazzgevoel met 'Powder blue, burgundy and sage'. Het is even zoeken naar de op de cd-hoes vermelde bonustrack, 'Memories lost, like tears in the rain' (het beroemde citaat van Rutger Hauer's personage in 'Blade Runner'). Die krijgt de luisteraar pas (digitaal) als men zich aanmeldt via de Bandcamp-site van Kappeyne. Spoiler alert: hij is zeker de moeite waard.

Herman te Loo

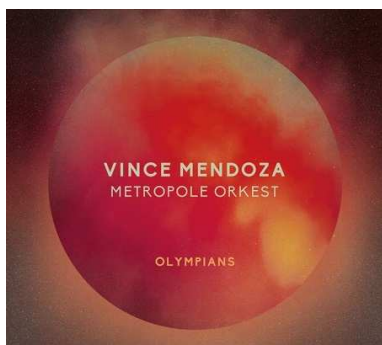
Bezetting:

Floris Kappeyne (piano, synthesizer, composities), Tijs Klaassen (bas, basgitaar), Wouter Kühne (drums).

Luister hier naar een track van het album:

<https://bit.ly/3nfJMr2>

**VINCE MENDOZA
& METROPOLE ORKEST**
Olympians
Modern Recordings/BMG

Er valt nog best wat meer te bezuinigen op het Metropole Orkest (MO). Voor de mensen die daarover gaan - al lezen die vermoedelijk geen JazzFlits - een praktische suggestie: laat ze alle stukken in een hogere toonsoort opnemen. Dan zijn ze eerder klaar. Vervolgens speel je de opnamen af op de lagere, correcte toonhoogte. Dat kan zorgen voor een verschil in geluidskwaliteit, maar diezelfde managers horen dat niet.

Nu is veelal de praktijk: je krijgt een partij van zo'n vijf kantjes voor je neus en een paar minuten om even de modulaties en tempowijzigingen te checken. Dan gaat het rode lampje branden en spelen met die hap. Alles komt direct op de band, dank u wel en op naar het volgende stuk. Niks geen uitgebreid repeteren. De ervaring - sinds de oprichting in 1945 - zorgt voor een vrijwel ongekende routine, veelzijdigheid en kwaliteit. Dat alles vind je verder alleen bij misschien de orkesten van de WDR en de NDR. De ontwikkeling van het MO ging van een gezellig amusementsorkest voor de luistervinken in de Hollandse huiskamer tot een hip, zestigkoppig orkest - strijkers, bigband en extra krachten voor een rockritmesectie - dat zowat alle intelligente muzieksoorten speelt behalve klassiek. Amerikanen komen er speciaal voor over, want zoiets hebben ze niet meer in eigen land. Toen de recensent eind jaren zeventig zijn eerste stukjes schreef, gold het Metropole als synoniem aan een fantasieloos soort discipline. Of dit een vooroordeel was of niet; geen mens zal zoiets tegenwoordig nog durven zeggen. Op de hier gesignaleerde plaat horen we hoogwaardige jazzsolisten onder wie de intense tenorist Leo Janssen en de lyrische altist Marc Scholten. Al ruim dertig jaar in de band maar 'unsung heroes', want pers-aandacht voor deze trouwe krachten is schaars.

Vince Mendoza, ook al decennia actief voor het MO, schreef en arrangeerde alle stukken. Dat gaat van weelderige klanken waarin alle orkestleden uit volle borst van zich laten horen tot klein gehouden passages. Van een etnische regendans tot een soort fusie. Van schrijnende ballads tot funky beats. Van verlichte Langs De Lijn-klanken tot loodzwaar semi-klassiek. In het doosje noemt Mendoza de duizendpoten van de ritmesectie 'the Dutch wrecking crew'.

Er zijn ook wat Amerikaanse gasten bij gehaald, zie hieronder. Die zijn niet echt nodig gezien het solistisch vermogen in eigen huis (sprak de recensent zonder ook maar het geringste chauvinisme), maar ze weten zich in dit gezelschap te handhaven. Tenorist Chris Potter hoorde Janssen, viel steil achterover en poogde er nog een schepje bovenop te doen. Het lukt hem. Mendoza schreef ook twee songs; voor de teksten wist hij meteen Kurt Elling en Norma Winstone te charteren. 'House of reflections' handelt over een overdaad aan signalen en het verlangen om even te reflecteren. Een onwereldse ballad met een hoofdrol voor een bijna fluisterende Cécile McLorin Salvant.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza met gasten: onder anderen Cécile McLorin Salvant, Dianne Reeves (zang) en Chris Potter (tenorsax).

Bekijk hier een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=zdYzpl9xCJc>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 395
Wij maakten voor u een afspeellijst
in Spotify met nummers uit in deze
rubriek besproken albums. Klik om
te luisteren op: <https://spoti.fi/3yZFiYa>

INGRID LAUBROCK
The Last Quiet Place
Pyroclastic Records

Ingrid Laubrock (1970) is een saxofoniste en componiste die experimentele jazz, rock en hedendaags klassieke muziek bij elkaar brengt. De in Duitsland geboren en opgegroeide Laubrock woont inmiddels in New York. Dit is haar elfde album als leider en op meer dan dertig andere is zij als side-woman te horen. Zij is het iets minder bekende lid van een avant-garde-jazzgemeenschap waarvan Mary Halvorson (gitaar), Nate Wooley (trompet), Kris Davis en Craig Taborn (piano) de uithangborden zijn. Op haar nieuwe album 'The Last Quiet Place' gaat het om de sound, de composities en het collectieve improviseren, meer dan om wat de individuele musici spelen. Die composities zijn afwisselend van karakter. In 'Chant' gaat het om het geluid, en naast de gevoelige zachte lijnen die Laubrock zelf aanbrengt gaat het vooral ook over Brandon Seabrook, die een milde vorm van geluidsonderzoek op zijn gitaar loslaat, terwijl in 'Afterglow' de strijkers in de klassieke traditie spelen, niet zelf improviseren maar de prachtige compositie laten schitteren. Strijkers die ook in andere nummers een magistrale aanvulling geven op de vrije improvisaties van het trio. Op die manier zit het album vol met kleine verrassingen. Hoe vrij de muziek ook wordt uitgevoerd of juist hoe gestructureerd, en hoe snel het karakter kan veranderen van minimal music, free jazz tot klassiek, nergens worden de muzikale lijnen en logica doorgesneden of raken die verloren. Van begin tot eind wordt voor de luisteraar de bewandelde weg helder aangegeven en blijft duidelijk wat Laubrocks verhaal heeft te zeggen. Daarmee heeft ze geen gemakkelijk toegankelijke cd gemaakt, maar wie een rustig plekje zoekt en de innerlijke rust opbrengt om zich door de muziek te laten meevoeren komt vanzelf in een muzikaal wonderland terecht.

Tom Beetz

Bezetting:

Ingrid Laubrock (tenor- en sopraansax),
 Brandon Seabrook (gitaar), Tom Rainey (drums),
 Mazz Swift (viool), Tomeka Reid (cello),
 Michael Formanek (contrabas).

Luister hier naar het titelnummer:

<https://bit.ly/408tj6u>

PALOMA LÁZARO ARTEAGA
Rituals
SONNA Records

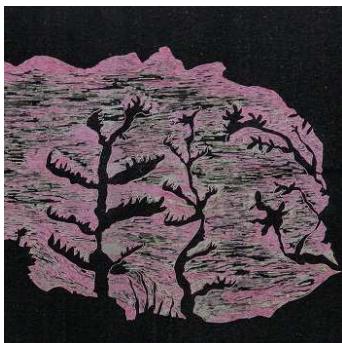
Paloma Lázaro Arteaga, in 1996 in Madrid geboren, verhuisde in 2019 naar Tilburg. Dat was geen willekeurige keuze want zij werd geïnspireerd door zangeres Sanne Rambags, die ze op Spotify hoorde. Sanne heeft Paloma onder haar hoede genomen en dit debuut op het door haar opgerichte label SONNA uitgebracht.

De muziek van Paloma is niet in een hokje te plaatsen. Er zit onmiskenbaar veel jazzinvloed in, maar de jazz blijft verstopt in een veelheid van invloeden van buitenaf. Improvisatie loopt als een rode draad door de muziek en wereldmuziek breekt door het muzikale oppervlak heen. 'Ritual' gaat niet over een muziekstijl maar over gevoelens die in noten worden vertaald. Paloma zingt meestal in het Spaans, in het cd-boekje staan de teksten samen met een Engelse vertaling. Het onderwerp van haar zes composities is rituelen. Rituelen die de basis van ons bestaan vormen maar gedoemd lijken te verdwijnen. Rituelen die van belang waren voor onze voorouders, voor natuurliefhebbers, het primitieve en de natuur en die volgens Paloma geëerd en gekoesterd moeten worden. Haar teksten spreken die hoop uit, gaan over de terugkeer naar onze oorsprong, over lucht, wind en aarde. De cd is in wezen een suite waarin haar gevoelens worden geuit en waarin ze in het laatste nummer haar dank uitsprekt aan iedereen die deze reis voor haar mogelijk heeft gemaakt. Dank aan haar voorouders, de rivieren en de bergen. Dank aan wie haar de adem en stem heeft gegeven. Het klinkt wat zweverig, maar het is oprecht en verbindt die thema's met de muziek. Die gezongen teksten kunnen voor wie geen Spaans verstaat beluisterd worden als een muzikale stem die organisch mengt met de stem van haar trio. Een accent van die prachtige stem die wat toevoegt aan een simpel tikje op een belletje door Lijbaart, aan een lage noot van Fend of aan een twinkende aanslag van Van Eijck. Een stem die breekbaar en ingehouden kan klinken maar ook kan uitbarsten in een heftig muzikaal ritueel van een ongerept oervolk. **Tom Beetz**

Bezetting:

Paloma Lázaro Arteaga (stem),
 Joost Lijbaart (drums, percussie),
 Sjoerd van Eijck (piano), Johannes Fend (contrabas).

OCEAN EDDIE
Ocean Eddie
El Negocito Records

Ocean Eddie klinkt als een personage in een aflevering van, pakweg, 'The Sopranos'. De naam van dit Belgische trio heeft echter een heel andere herkomst, die ook iets over de muziek zegt. 'Eddie' is Engels voor 'draaikolk', en de tracks op dit (naamloze) debuutalbum sleuren je als luisteraar heel veel verschillende kanten op. Het drietal improviseert vanuit kleine brokjes gecomponeerd materiaal, waardoor ieder nummer weer anders van aard is, zeker omdat saxofonist Viktor Perdieu (bekend van Don Kapot), accordeonist Stan Maris en pianist Andreas Bral graag hun traditionele rollen omwisselen. Met 'slap tongue' kan de saxofoon een percussie-instrument worden, net zoals de piano dat wordt door het houtwerk te bekloppen. Met lange lijnen klinkt de accordeon dan weer als een gestreken contrabas. Het levert speelse, verrassende muziek op, soms weerbarstig ('Cluj'), dan weer lyrisch ('Gioite') of vriendelijk swingend ('Ask'). Bovendien hebben de Belgen een fijnzinnig gevoel voor (muzikale) humor, zoals in het grappige 'The End', dat nog lang niet het laatste nummer van de plaat is. Het album is digitaal leverbaar, maar ook op cd en op vinyl.

Herman te Loo

Bezetting:

Viktor Perdieu (saxen),
 Stan Maris (accordeon),
 Andreas Bral (piano, harmonium).

Luister hier naar tracks van dit album:

<https://bit.ly/409hRYj>

Bezetting album Peter Somuah: ----->

Peter Somuah (trompet, gitaar, zang), Jesse Schilderink (tenorsax), Anton de Bruin (keyboards & rhodes), Marijn van de Ven (contrabas, basgitaar), Jens Meijer (drums) + Danny Rombout (conga, bells, shakers & djembe), Thomas Nii Lantey Botchway (dundun, banana bell, talking drum), Lisette Ma Neza (spoken word), Latanya Alberto, Gyedu Blay Ambolley, Stevo Atambire, Lydia Stavrakaki, Inda Duran (vocals), Celeste Engel, Luna Hallenga (viool), Daniela Rivera (altviool), Jasper den Hond (cello).

PETER SOMUAH
Letter To The Universe
ACT

Peter Somuah
 Letter to the Universe

ACT

Wat goed is komt snel. Trompettist Peter Somuah is het levende bewijs van die stelling. Hij spot met de veronderstelling dat een conservatoriumopleiding noodzakelijk is om een goede jazzmuzikant te worden. Somuah werd 28 jaar geleden in Accra, Ghana geboren, kwam drie jaar geleden naar Rotterdam en heeft inmiddels besloten om daar te blijven. Tien jaar geleden hoorde hij voor het eerst jazz op een plaat van Miles Davis. Hij speelde al vier jaar trompet en ontdekte toen dat jazz zijn bestemming was. Door te luisteren naar Freddie Hubbard, Clifford Brown, Miles Davis en Roy Hargrove leerde hij zichzelf het vak. De laatste twee zijn hoorbaar van grote invloed op hem. Hargrove als het gaat om diens jazzbenadering en sound, Davis vanwege diens invloed op de elektronica die hij smaakvol aan zijn eigen muziek toevoegt. Maar belangrijker dan zijn voorbeelden wordt zijn muziek beïnvloed door zijn West-Afrikaanse wortels. Vorig jaar kwam zijn debuutalbum 'Outer Space' uit, nu is er zijn tweede op het prestigieuze ACT label. 'Outer Space' was een echt jazzalbum waarin het West-Afrikaanse highlife-ritme de basis vormde. 'Letters To The Universe' is het logische vervolg hierop maar de Afrikaanse muziek staat nu op de voorgrond. Dit album is daarmee nog interessanter dan zijn debuut geworden. De zang van de verschillende vocalisten vormen een hoofdmoot. De rol van saxofonist Jesse Schilderink, die gierende solo's lanceert en ook intiem kan spelen, is iets kleiner geworden, die van Somuah groter. Jazz en Afrikaanse muziek hebben elkaar omstreegeld tot iets nieuws. Somuaha's briljante Hargrove-achtige geluid jubelt door zijn eigen composities of is een gevoelige stem in het nummer met strijkers, en hij wisselt het af met muzikale vraagtekens waar de schaduw van Miles Davis overheen valt. De 'call and response' die Somuah met zijn groep aangaat, gestopte trompetantwoorden, raadselachtige herhalingen, gloeihete ritmen, highlife en indrukwekkende zang maken alles bij elkaar een album om te koesteren.

Tom Beetz

Maak hier kennis met deze groep (concert start op 15.50 min): <https://bit.ly/3JYBzA7>

JAZZ OP HET PODIUM

MARY HALVORSON AMARYLLIS SEXTET

Bezetting:

Adam O'Farrill (trompet),
Jacob Garchik (trombone),
Mary Halvorson (gitaar),
Nick Dunston (contrabas),
Tomas Fujiwara (drums),
Patricia Brennan (vibrafoon).

Datum en plaats:

11 maart 2023,
LantarenVenster, Rotterdam.

Gitariste en componiste Mary Halvorson participeert in uiteenlopende samenwerkingsprojecten, werkt gestaag aan een veelzijdig oeuvre, kiest eigen routes en vermijdt clichés. Op het podium is zij wars van vertoon en gaat ze op in het uitvoeren van haar werk en het leiden van haar ensembles.

De voorlaatste keer dat ik Mary zag optreden, deed ze dat samen met gitarist Reinier Baas als gelegenheidsduo tijdens het North Sea Jazz Festival. Ik zag voor het eerst dat ze afweek van haar anders zo onafhankelijke houding. Er was onvoldoende ruimte om haar eigen logica te volgen, iets wat juist zo kenmerkend voor haar is.

Het door Mary Halvorson samengestelde Amaryllis Sextet is een jazzensemble pur sang, met een klankpalet dat diverse mogelijkheden biedt. Het ensemble wordt mede gedragen door het verbindende spel en dominerende geluid van vibrafonist Patricia Brennan.

Het sextet is vernoemd naar het recentelijk gelanceerde album. De zes stukken van eigen hand, die daarop staan, vormen een suite. Helaas ontbreekt live het Mivos strijkkwartet, dat het ensemble bij de studio-opnamen zo fraai volmaakt. Net zoals het album begint het concert met 'Night shift'. Een prachtig stuk waarin onweerstaanbare kamerjazz klinkt. Het arrangement kent vele scharnierpunten. Lagen worden opgebouwd en afgepeld. Deze uitgeknipte entree wordt

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Mary Halvorson. (Foto: Joke Schot)

gevolgd door een mijmerend eerbetoen aan Wayne Shorter. Amaryllis speelt een prachtig gearrangeerde versie van 'Lady day', afkomstig van 'The Soothsayer', een favoriet album van Mary.

'Amaryllis' is een stuk met een meeslepende drive. Een eigenwijs loopje wordt in een hoekige ritmische structuur gezet en ondergaat onvoorziene wendingen. 'Anesthesia' opent met smachtende uithalen. Verkrumelde frasen blijven hangen in een lome atmosfeer. Een eindeloze droom die voortkabbelt. In 'Hoodwink' groeien fraaie bloemen uit een zompige bodem. Dit stuk, dat volgens een strikte logica is opgebouwd, kenmerkt zich door wringende tegenstellingen.

LantarenVenster beleefde tevens de primeur van 'The gate', een zojuist afgeronde compositie. Trombonist Jacob Garchik krijgt hier alle ruimte om zich over te geven aan pastorale omzwervingen. Het concert eindigt met 'Side effect'. Door de mineure stemming in dit stuk klinkt het thema plechtstatig. In de uitwerking zijn de melodielijnen fascinerend.

De muzikale reflecties van Mary Halvorson zijn subliem en werken meestal ook wat vervreemdend. De sfeer in haar werk doet denken aan 'Mon Oncle' van Jacques Tati. Geavanceerde muziek, tegendraadse humor, gepresenteerd in een theatrale setting.

Roland Huguenin

Patricia Brennan manifesteerde zich bij Mary Halvorson met 'verbindend spel en dominant geluid'.
(Foto: Joke Schot)

Mary Halvorson Amaryllis Sextet. (Foto: Joke Schot)

VARIA

Duke Ellington in Washington (1946).
(Foto: William P Gottlieb).

Wayne Shorter als componist

In Jazzflits 394 stonden we op pagina elf stil bij de recentelijk overleden Wayne Shorter. Die maakte niet alleen naam als saxofonist, maar zeker ook als componist. Onze medewerker Jan J. Mulder maakte een ruwe berekening en komt tot de – voorlopige – conclusie dat hij bij de top tien – zwarte – jazzmusici hoort van wie stukken zijn overgenomen op het repertoire van collega-musici. Mulder komt tot de volgende rangschikking:

1. (100 stukken)

Duke Ellington;

2. (60-70 stukken)

Clarence Williams,
Fats Waller,
Jelly Roll Morton;

5. (50-60 stukken)

Wayne Shorter,
Benny Carter,
Thelonious Monk,
Horace Silver,
Tadd Dameron;

10. (30-40 stukken)

James P. Johnson,
Dizzy Gillespie,
Count Basie,
Billy Strayhorn,
Gigi Gryce.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERLEDEN

Tony Coe, 16 maart 2023 (88)

Engelse klarinettist en saxofonist; speelde eerst dixieland (Joe Daniels, Humphrey Lyttelton), later in de bands van John Dankworth, de Kenny Clarke-Francy Boland Big Band, Stan Tracey, Mike Gibbs. Winnaar Deense Jazzpar-prijs in 1995.

David Kamien, 11 maart 2023 (94)

Amerikaans componist op velerlei terreinen maar geen jazzman. In 1957 uitnodiging uit Duitsland als muziekdocent (Keulen, Essen). Keerde in 1981 terug naar de VS. Kreeg bekendheid begin jaren tachtig door de formatie van een band met daarin onder anderen Wilton Gaynair, Carmell Jones en Slide Hampton, ter illustratie van een – niet zo gunstig ontvangen – tv-cursus 'Let's swing, Jazz zum Mitmachen', die later ook in Nederland in bewerkte vorm werd uitgezonden.

Carlos Garnett, 3 maart 2023 (84)

Amerikaanse tenorsaxofonist, afkomstig uit de Panamakanaalzone. Kreeg bekendheid door deelname aan de rockband van Miles Davis (1972). Maakte een paar platen onder eigen naam in het latin-genre.

Wally Fawkes, 1 maart 2023 (98)

Britse klarinettist, afkomstig uit Canada. Langdurige samenwerking met Humphrey Lyttelton. Werkte ook samen met trompettist John Chilton en had eigen bands. Was daarnaast dertig jaar als 'Trog' cartoontekenaar voor de Daily Mail. Werd eredoctor aan de universiteit van Kent.

Tamaz Kurashvili, 28 februari 2023 (75)

Bassist uit Georgië. Sinds de jaren tachtig in de VS. Was ook werkzaam op klassiek terrein. componeerde voor film en theater.

Carl Saunders, 25 februari 2023 (80)

Amerikaan; was voornamelijk lead-trompettist in bigbands van Stan Kenton, Harry James, Maynard Ferguson, Bill Holman en Bob Florence. Maakte pas in 1996 een plaat onder eigen naam.

Toni Harper, 10 februari 2023 (86)

Vocaliste, had al een zangcarrière achter de rug, toen zij op 18-jarige leeftijd haar debuut maakte met pianist Oscar Peterson voor Verve. Maakte een tournee met saxofonist Cannonball Adderley door Japan en stopte met zingen in 1966.

Ulf Andersson, 2 februari 2023 (83)

Zweedse saxofonist, speelde met vele groepen, onder anderen die van Eje Thelin, Nils Lindberg, Lars Sjösten en Bengt-Arne Wallin. (jjm)

VARIA

Deventer concertreeks Taste of Jazz viert jubileum

De Deventer concertreeks Taste of Jazz viert zondag 16 april het tienjarig bestaan en het honderdste concert met een optreden van zangeres Fay Claassen in Bathmen. Eigenlijk bestond de reeks vorig jaar al tien jaar, maar de viering kon toen niet plaatsvinden vanwege de coronapandemie. Taste of Jazz is een reeks van de Stichting Muziek en Cultuur Stedendriehoek. Jarenlang werd gebruikgemaakt van de Deventer bibliotheek. Sinds april 2022 vinden de concerten plaats op wisselende locaties, waaronder de Deventer Schouwburg, Gasfabriek Deventer en Cultuurhuus Braakhekke in Bathmen.

Ann Burton. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Zangeres Fay Claassen betoont eer aan Nederlandse jazzdiva's

Zangeres Fay Claassen betoont op 23 september aanstaande eer aan drie Nederlandse jazzdiva's: **Ann Burton**, die in 2023 negentig jaar geleden geboren werd, Greetje Kauffeld en Rita Reys. Plaats van handeling is het Concertgebouw in Amsterdam. Het concert is een samenwerking van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, dat Claassen zal begeleiden, en het Nederlands Jazz Archief. Van Ann Burton zal onder meer repertoire worden gezongen van haar albums 'Blue Burton' en 'Early Blue'. "Eer je leraren en je muzikale voorouders en eer de grootmeesters uit je eigen land!", zegt Fay Claassen in een aankondiging van het evenement: "Je groeit zelf doordat je luistert naar je muzikale voorouders, je leert de muziek door ze na te doen en door deze zelf verder te ontwikkelen."

Maartnummer Jazzbulletin uit

Het maartnummer van Jazzbulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief, is uit. Op de voorplaat staan Edwin Rutten en Chet Baker. Dit naar aanleiding van de release van een album met Baker-opnamen uit 1979, gemaakt voor de KRO-radio met Rutten als producer. Jeroen de Valk schreef er een verhaal over. Verder tekende Bert Vuijsje de belevenissen van concertorganisatoren/platenproducenten Wim en Ria Wigst met drummer Art Blakey op. Dan een verhaal van Rudie Kagie over bassist Eddie de Haas en deel twee van een portret van bassist Victor Kaihatu door Jeroen de Valk. Jan Kelder sprak met trombonist Bart van Lier.

Meer info:

<https://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

GOED TEHUIS VOOR BLADMUZIEKARCHIEF GEZOCHT

Jazzflitslezer André Drop heeft in de loop van de jaren een zeer uitgebreide collectie opgebouwd van publicaties op muziektheoretisch gebied en over arrangeuren/componeren. Ook bezit hij veel bladmuziek. Alle bladmuziek is losbladig en alfabetisch op titel gerangschikt. De totale omvang neemt naar zijn zeggen zo'n 22 meter kastruimte in beslag. Per titel bevat een map in beginsel akkoordenschema's, leadsheets, solotranscripties, contrafacts en authentieke arrangementen, waaronder nogal wat van Gil Evans, de Gerry Mulligan Concert Band, de Jazz Messengers en middelgrote West Coast-groepen. Drop is op leeftijd en daarom op zoek naar een goed onderdak voor zijn archief: "Ik zou het een geruststellende gedachte vinden als de collectie in handen zou komen van een vergelijkbaar geïnteresseerde, die de met zorg gestructureerde verzameling met evenveel plezier en aandacht wil behandelen als ikzelf." Drop is graag bereid het geheel 'om niet' over te dragen. Heeft u interesse of nog vragen, dan brengen wij u graag in contact met André Drop. U kunt ons via jazzflits@gmail.com bereiken.

Duizenden jazzalbums bij Rombaux in Brugge

Voor kopers van jazz op cd en elpee is het winkelaanbod uiterst beperkt. Vandaar dat muziekhandel Rombaux in Brugge met een winkelvoorraad van zo'n achtduizend jazz-cd's en ongeveer duizend jazzelpees veel muziekliefhebbers uit Nederland, Frankrijk en Duitsland trekt. In totaal zijn er in de winkel zo'n 50.000 cd's en enige duizenden elpees te vinden in diverse genres. Het familiebedrijf is opgericht in 1918 en is sinds 1923 op de Mallebergplaats nummer 13 gevestigd. De winkel ademt honderd jaar geschiedenis. Rombaux verkoopt behalve platen ook muziekinstrumenten en heeft een ruim aanbod van partituren en jazztheorie- of meespeelboeken voor piano, saxofonisten, gitaristen en drummers.

Meer info: www.rombaux.be

JAZZ IN BEELD (ARCHIEF)

Buck Clayton in de jaren veertig. (Foto: William P Gottlieb)

TERUG IN DE TIJD

JAZZCLUB SHEHERAZADE

In 1962 sloot de legendarische Amsterdamse jazzclub Sheherazade, zo verhaalt de geschiedenis van de Nederlandse jazz. De zaak, opgericht in 1945, was sinds oktober 1958 in eigendom van de leden van The Diamond Five (Cees Slinger, Jacques Scholz, Harry Verbeke, John Engels en Cees Smal). Zij traden er op als huisorkest en begeleidden in die hoedanigheid (internationale) musici van naam die er optraden. De vijf eigenaren konden het echter financieel niet bolwerken en vier jaar na de koop, in april, werd het faillissement van de club uitgesproken. De toen populaire twist, rock en 'locomotion' namen vervolgens bezit van de dansvloer van het etablissement. Maar het definitieve slotakkoord van jazzclub Sheherazade had toen nog niet geklonken.

In oktober 1963 herrees het jazzpodium in de Wagenstraat uit zijn as. Verslaggever Berry Zand Scholten, zelf in die jaren als trombonist in oude-stijlorkesten actief, ging er een kijkje nemen voor het Haarlems Dagblad: "Ze zijn er weer in Sheherazade. De musici, de snobs. De 'versierders', de lethargischen. De dansenden, de luisterenden. De liefhebbers en de jazzliefhebbers. Schoorvoetend zijn ze gekomen, jongeren en ouderen: jazzmensen. Schoorvoetend, want de Zade was door hen verlaten om de bastaardij van twist en rock." Hoopvol schrijft hij in de krant van 2 november: "Men gaf de jazz de schuld. Er zou geen belangstelling meer voor bestaan. Jazzmuziek was voor de enkeling. Mis was deze gedachte, want, nadat een forse tijd mechanische rock 'n roll in de club weerklonk, heeft men toch de jazz thans binnengelaten. De Sheherazade is weer jazzclub." Ook had de club andermaal een vast combo: Piet Kuiters (piano), Pierre Courbois (drums) en Arend Nijenhuis (bas) vervulden die rol. Tenorsaxofonist Toon van Vliet, saxofonist-klarinettist Herman Schoonderwalt, bassist Ruud Jacobs en drummer Cees See schoven bij tijd en wijle graag aan. "De Zade leeft weer!", constateert Zand Scholten.

De club was nieuw leven ingeblazen door de heren P. Broerse en C. Rensel. Ze verbouwden de zaak eerst en schaften nieuw meubilair aan. Er kwam een goede [...vervolg in de rechterkolom](#)

Jan Cremer bezocht op 18 oktober 1963 de Sheherazade.

Het huisorkest met Piet Kuiters (piano) en Arend Nijenhuis (bas). De foto is genomen op 18 oktober 1963. (Foto's: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

geluidsinstallatie en de entreprijzen werden 'meer populair'. Een pure jazzclub was de Sheherazade niet meer. De jazzliefhebber was op de woensdag- en vrijdagavonden aangewezen. De weekenden waren voor de dansliefhebbers, dan speelde er een jukebox. "Wellicht verandert dat ook spoedig opdat de oude 'Zade' weer helemaal als vroeger is: Nederlands bekendste jazzclub", speculeert Berry Zand Scholten, "terug naar de oude roem". Maar de opmars van de popmuziek was onstuitbaar. Al zo'n twee jaar na de heropening, op 8 oktober 1965, verzorgde saxofonist Oliver Nelson de aftrap van het – zo bleek enige tijd later – laatste seizoen van de gereanimeerde jazzclub. Dat Het Parool over 'dancing Sheherazade' spreekt in de aankondiging van de komst van saxofonist Dexter Gordon op vrijdag 14 januari 1966, is een veeg teken. In februari 1966 had de Sheherazade op vrijdagavond nog tenorsaxofonist Booker Ervin te gast (met Ruud (bas) en Pim Jacobs (piano) en Han Bennink (drums) als begeleiders), maar het einde was toen al in zicht. Eind mei 1966 werd door de schrijver Gerard Reve – 'beatmuziek werkt gehoorbeschadigend' – in de Sheherazade een beatclub geopend. De 'beat' zou op woensdag- en vrijdagavond de jazz gaan vervangen. De vreugde bij de jonge initiatiefnemers van de beatclub was echter van korte duur. Kennelijk leverde ook de 'beat' de eigenaren niet genoeg op, want al na enige weken trokken ze de stekker eruit en werd dit hoofdstuk uit het Sheherazade-verhaal beëindigd. Helemaal uit was het boek toen ook nog niet. Medio 1982 heropende de jazzclub een laatste keer. Met dezelfde naam, op dezelfde plek: jazzclub Sheherazade in de Wagenstraat. Op 24 juni meldde het AD dat de 'roemruchte en gezellige club' weer elke dag te bezoeken was van 22.00 uur 's avonds tot 04.00 uur 's nachts. Met altijd livejazz. Huismuzikant was pianist Curtis Clark. Op donderdag speelde het Rindert Meyer Kwintet met saxofonist Tony Vos. De vrijdag en zaterdag waren voor 'bekende combo's' gereserveerd. Zo betrad op zaterdag 25 juni 1982 het Wim Overgaauw Trio het podium en een dag later kwam saxofonist Ferdinand Povel spelen. De magie van weleer was echter verdwenen. Een lang leven was dit initiatief niet gegeven. Toen het doek viel was dat deze keer echt voor het laatst. (HvE)

Het huisorkest begeleidt 18 oktober 1963 Toon van Vliet (sax).

Arend Nijenhuis (bas) en Toon van Vliet (18 oktober 1963). (Foto's: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

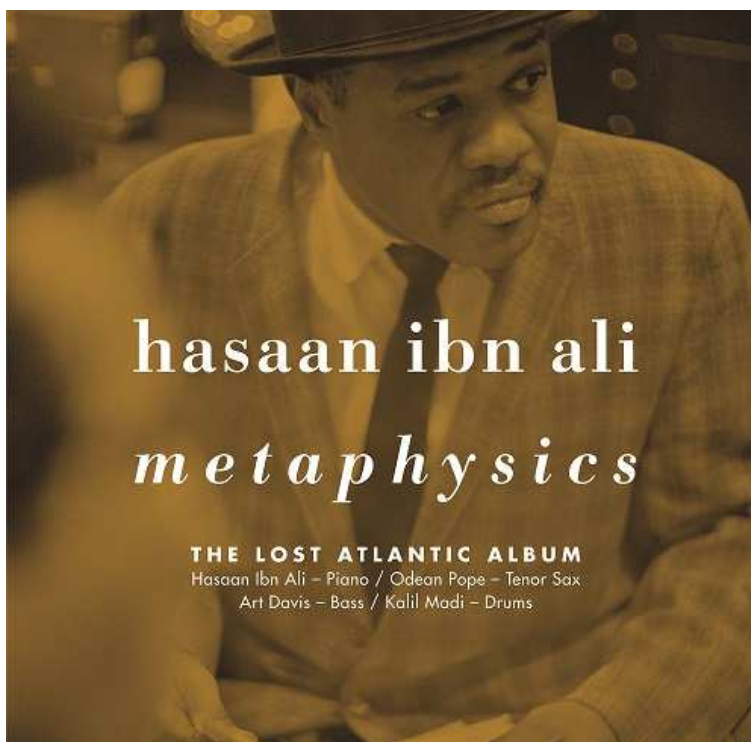
HASAAN IBN ALI (1931-1980)

In Jazzflits 393 stond in deze rubriek pianist Elmo Hope centraal. Deze keer komt andermaal een pianist aan de orde: Hasaan Ibn Ali, ooit 'the Thelonious Monk of Philadelphia' genoemd. Volgens jazzcriticus Kenny Mathieson is Hasaan 'an Elmo Hope acolyte'. Zelf zei Hasaan dat, naast Art Tatum, Elmo Hope hem dichter 'to the mystery of music' bracht.

Hasaan Ibn Ali was behalve pianist, componist en improvisator. Zijn naam doet bij u waarschijnlijk niet direct een belletje rinkelen. Bij mijn navraag of Belgische of Nederlandse jazzmuzikanten een compositie van Hasaan hebben opgenomen antwoordde pianist Rein de Graaff (°1942): "Ik denk dat geen enkele muzikant van deze man heeft gehoord, alleen platenverzamelaars als ik". En jazzschrijver Bert Vuijsje (°1942): "Nee, ik ben bang dat Hasaan voor de Benelux-jazzmusici (anders dan voor sommige jazzcritici) een grote onbekende is gebleven". Navraag bij pianist Jef Neve (°1977) leverde ook niets op: 'bij mijn weten niet'. En bij Belgische jazztrompettist Richard Rousselet (°1940) is Hasaan helemaal onbekend.

Maar ook voor landgenoten is hij geen 'household name'. In 1989 schreef de Philadelphia Inquirer dat saxofonist Benny Golson (°1929) zich Hasaan herinnerde als boogiewoogie-pianist. In een interview uit 1995 wist drummer Philly Joe Jones te vertellen dat Hasaan 'Count Langford' (zijn echte naam; red.) werd genoemd. Hij speelde veel uit het repertoire van Count Basie (1904-1984).

In december 2020 publiceerde Newmusicbox een essay over 'Black Mystery School Pianists' geschreven door pianist Matthew Shipp (°1960). Hij noemde Thelonious Monk, Herbie Nichols, Mal Waldron, Randy Weston, Cecil Taylor, Andrew Hill, Sun Ra, Horace Tapscott, maar Shipp wist niet goed waar hij Hasaan Ibn Ali moest plaatsen. Zou hij blanke westerlingen als Misha Mengelberg (1935-2017) en Fred Van Hove (1937-2022) wel weten te plaatsen? Onbekend maakt onbemind. In het geval van Hasaan Ibn Ali is dat echter onterecht. Trombonist-psycholoog Victor L. Schermer schreef voor 'All About Jazz' [...vervolg in de rechterkolom](#)

Hasaan Ibn Ali op een platenhoes.

(29 maart 2022): "Hasaan Ibn Ali: Requiem (and Praise) for a Heavyweight Pianist". Hij voegt eraan toe: "We need to document and honor the under-recognized musicians who make a difference". Hasaan is een van de zovelen die als zodanig zijn te kwalificeren. De pianisten Uri Caine (°1956) en Jason Moran (°1975) bevestigen dat.

Hasaan bouwde enige reputatie op in Philadelphia als 'an original composer and theorist', aldus musicoloog Lewis Porter, schrijver van 'John Coltrane: His Life and Music' (1998).

In het boek 'The John Coltrane Reference' (2008) van Chris DeVito en anderen, wordt Hasaan een enkele keer vernoemd. Hij had invloed op saxofonist Coltrane, die was vier jaar ouder en woonde in Philadelphia in dezelfde wijk als Hasaan. Er is sprake van dat opnamen bestaan van Hasaan, Coltrane en saxofonist Bill Barron (1927-1989) tijdens een jamsessie bij Ali of ten huize van Barron in 1952 (hij was de oudere broer van pianist Kenny Barron (°1943)). Hasaan vertelde later dat Coltrane zijn muzikale ideeën had gestolen. Rond 1960 was Steve Kuhn (°1938) de pianist in de Jazz Gallery (New York) bij John Coltrane. Die liet toe dat Hasaan één nummer meespeelde, niet meer.

[Hasaan Ibn Ali's geboortestad Philadelphia behoort tot de grootste steden in de VS. In die stad kwamen zwarte jazzmuzikanten in sommige witte districten minder aan bod, die waren voor hen 'forbidden territory'. Alleen gerenommeerde zwarte jazzmuzikanten op doorreis kregen er een kort engagement. Er zijn nogal wat 'Philly'-jazzmuzikanten. Hebben ze Hasaan niet gekend, ze hebben zeker over hem gehoord: Dennis Sandole, 'Philly' Joe Jones, Jimmy Garrison, Mickey Roker, Red Garland, Kenny Barron, Bill Barron, Reggie Workman, Jymie Merritt, Henri Grimes, Rashied Ali, Trudy Pitts, Albert Heath, Jimmy Heath, Percy Heath, Stan Getz, Buddy DeFranco, Tyrone Hill, Pat Martino en Joe Carroll. Stadsgenoten uit Hasaans dichte woonbuurt, de Strawberry Mansion wijk: Odean Pope \(°1938\), Sonny Fortune \(°1939\), Lee Morgan \(1938-1972\) en John Coltrane \(1926-1967\).](#)

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

HASAAN IBN ALI

Hasaan Ibn Ali (echte naam: William Henry Langford werd geboren in Philadelphia op 6 mei 1931. Volgens het jazzblad Cadence overleed hij op 7 oktober 1980, 49 jaar oud. Hij was het enige kind van zijn ouders William en Christina Lankford (Hasaan schreef zijn naam altijd als Langford). Hasaans vader werkte als kok, moeder hield zich bezig met het huishouden.

Reeds in zijn jeugd was hij een artiest. Hij bracht uren door in de bibliotheek om in de platencollectie grasduinen. Ook las hij er boeken over metafysica. Op zijn vijftiende, in **1946**, mocht Hasaan soms mee in de rhythm and bluesband van trompettist Joe Morris. In **1948** neemt Elmo Hope bij Morris plaats op de piano-stoel.

Langford bekeerde zich in de herfst van **1949** tot de islam en werd Ali Hassan Ibn of Hasaan Ibn Ali. Hasaan was/werd een mysticus. Introvert als hij was, had hij geen belangstelling voor 'nightclubs' of de platenindustrie. De Philadelphia Tribune van 11 december 1949 vertelt dat Hasaan pianist was in een groep onder leiding van drummer Nasiredeen in een concert in de Reynolds Hall. In een ander blad, enkele maanden vroeger, was hij nog aangekondigd als William Langford in een kwartet met wisselende bezetting, Joe Jones (later 'Philly'), Benny Golson, Jimmy Oliver, John Coltrane, Percy Heath.

Er was een tijd dat 'black christians' zich tot de islam bekeerden omwille van het racisme. Het christendom was blank, diende om zwarten te manipuleren. Plaats deze leerstellingen in de tijdsgeest van de Nation of Islam, strijdbaar voor gelijke rechten van de zwarte bevolking met Malcolm X (1925-1965). X zou als schoenpoetser nog de schoenen van Duke Ellington hebben laten blinken. Het zal voor Hasaan een geruststelling geweest zijn dat in de islam de perfecte moslim niet bestaat...

In **1961** speelt drummer Horace Arnold (°1937) in drie trio's: één met pianist Kirk Lightsey en bassist Cecil McBee, een ander met pianist Paul Bley en bassist Steve Swallow, en nog in een ander trio met Hasaan Ibn Ali en bassist Henry Grimes (1935-overleden in Harlem op 15 april 2020, Covid-19). Hasaan kwam ook ten huize van Grimes, hij kon er piano ...[vervolg in de rechterkolom](#)

spelen en naar platen luisteren op de platenspeler van zijn zus Yvonne Grimes (op 1 juni 2003 speelde de bassist tijdens het 'Henry Grimes Festival' een solo ter ere van Hasaan).

Kennelijk was de samenwerking Hasaan – Henry Grimes in februari 1962 stopgezet want voor zijn opnamen in het Perry Robinson Quartet in die maand deed Grimes beroep op Kenny Bar-ron. De plaat werd uitgebracht als 'Funk Dumpling', Savoy MG 12177, nu Fresh Sound 1663 (zie de originele hoes hierboven). Bij mijn onderzoek vond ik een krantenartikel in de Philadelphia Tribune van dinsdag 9 oktober **1962**: 'Jazz Musician, Woman Friend Held on Dope Rap: Pair Arrested by Ferguson Squad at Apartment of Man', met ondertitel 'Pianist Suspect on 2 Years' Parole for Drugs'. Het duo William Langford en Eva Davis, alias Doris Johnson, werd op vrijdag 5 oktober 1962 aangehouden, de zaterdag reeds voor de rechtbank. De detectives verklaarden bij de aanhouding "the couple, both had recent puncture marks on both arms". Langfords islamnaam Ha-saan werd niet genoemd in het krantenrelaas.

Feit is dat William Langford op 22 september **1964** op briefpapier van de Philadelphia Prisons, Holmesburg Prison, The Terror-dome, zijn correspondentie met Alan Sukoening ondertekende als Hasaan Ibn Ali.

[Ik kan het niet nalaten veronderstellingen te maken. In de Holmesburg-gevangenis vonden medische experimenten plaats, waar de gevangenen als proefkonijnen werden gebruikt met medeweten van de Dow Chemical Company. Pesticiden werden ingespoten, blootstelling aan dioxine, dit alles om een juiste samenstelling te bekomen voor tandpasta, rimpelzalfjes en andere cosmetica. De gevangenen werden betaald voor 'renting their bodies for cash'. De media vergeleken dat met de nazi-genocide, de holocaust. In de jaren tachtig liepen rechtszaken tegen Dow Chemical Company en het Holmesburg Prison. Het is een onderzoek waard. Hoe lang is Hasaan daar opgesloten geweest? Was hij ook slachtoffer van experimenten, waardoor hij voor de rest van zijn leven een andere mens werd? Het is niet uitgesloten dat Hasaan op de gevangenis-piano heeft gemusiceerd in bijzijn van collega's. Vergelijk het met de San Quentin Jazzband met als leden saxofonist Art Pepper, trompettist Bolton Dupree en pianist Jimmy Bunn.](#)

Als Hasaan in New York was ging hij langs bij drummer Max Roach, ook 's nachts, Roach liet hem binnen en ging weer slapen. Hasaan speelde urenlang piano, gelukkig schakelde Roach af en toe de bandrecorder in. Het Library of Congress bezit solo-improvisaties van Ali opgenomen in 1964 bij Max Roach. Tijdens zijn leven is maar één plaat van Hasaan uitgebracht, in maart 1965, vier maanden na de opnamen van 4 en 7 december 1964: 'The Max Roach Trio Featuring The Legendary Hasaan'. Ik betaalde 22 euro voor mijn exemplaar, Atlantic WPCR-29334, Japans. Op het album staan zeven composities van Hasaan met bassist Art Davis (1934-2007) en Max Roach (1924-2007), onder meer 'Never too late fate'.

Luister hier naar 'Pay not and play not' van dit album:
<https://bit.ly/3ZTLcWi>

Bij de totstandkoming van dit album speelde trompettist Kenny Dorham een cruciale rol. Hij was de eerste die Hasaan tegenkwam toen hij naar New York trok. Dorham telefoneerde direct naar Max Roach: 'Hasaan's in New York, I'm downtown with him now, you think we can help him?'. 'Help him? Sure we can help ...[vervolg op de volgende pagina links](#)

him!'. Roach had goede relaties met Nesuhi Ertegün (1917-1989), zoon van de Turks Ambassadeur in Washington, DC. Met broer Ahmet richtte hij in 1947 Atlantic Records op. In de hoestekst schrijft Alan Sukoening dat Hasaan vurig hoopte dat de plaat hem vermaardheid zou brengen. Helaas, de beroemdheid bleef achterwege.

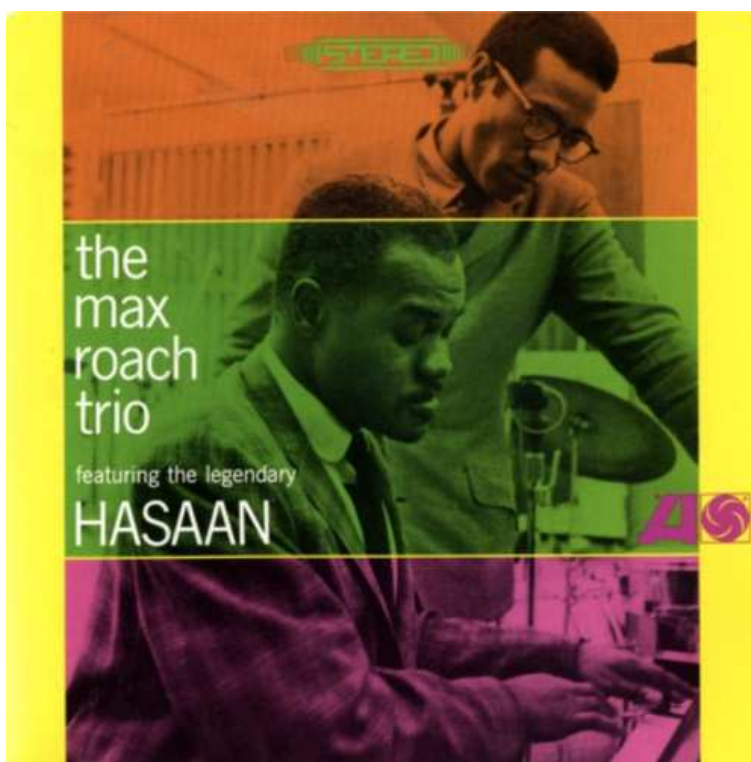
'Almost like me' van dit album:
<https://bit.ly/3FqpAc0>

Dat was te wijten aan zijn excentriek en onevenwichtig gedrag, aldus Tom Moon, die deze plaat opneemt in zijn '1000 Recordings to hear before you die' (2008). In Jazzwereld 3 van november 1965 velde Bert Vuijsje een hard oordeel over de plaat: "Als er ooit al een legende rondom Hasaan is geweest, zal dit plaatdebuut daar waarschijnlijk radicaal een eind aan maken." Hij gaf twee sterren. Harry Siders gaf in DownBeat een halve ster meer, toevoegend 'if there is a poetic side to Ali, it has not been projected in this debut'.

Hasaan was zijn tijd ver vooruit, futuristisch. Hij werd gemeden door muzikanten. Saxofonist Odean Pope (°1938) kon wel goed met hem opschieten. Hasaan speelde geregeld in de Woodbine Club in Philadelphia, een verzamelplaats van muzikanten 'after hours', op tweehonderd meter van Coltrane's appartement. Ze kwamen er allemaal: Donald Bailey, Coltrane, Bill Barron, Jimmy Heath, Odean Pope. Tijdens concerten aarzde Ali niet om op het podium te springen als de pianist er even niet uitkwam; hij deed dan voor hoe het moest. Pianisten en collega's konden zijn harmonische gedachten echter niet volgen. Hij was onconventioneel, excentriek.

Pope oefende jarenlang met Hasaan, hij woonde bij zijn ouders. Hij vertelt: 'We oefenden van 9.30 uur tot de middag, hielden een pauze, speelden wat schaak, en dan weer oefenen tot 16.00 - 17.00 uur'. Hasaan trok dan nette kleren aan en ging de stad in naar waar een piano stond. Hij speelde voor koffie, wat sigaretten en enkele dollars, zich bewegend van de ene club naar de andere. Met het onschuldig argument 'for just one tune' kon hij de pianist van het podium wegdrijven. Hij speelde dan wel zes of zeven nummers van een kwartier lengte. Het valt te begrijpen dat pianisten Hasaan niet graag zagen opdagen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De hoes van het debuutalbum van Hasaan Ibn Ali.

Atlantic wilde echter nog best een plaat opnemen. Op 23 augustus en 7 september 1965 verzamelden in de Atlantic Studios in New York Odean Pope (tenorsax), Hasaan Ibn Ali (piano), Art Davis (bas) en Kalil Madi (drums) zich. Er werden acht composities van Hasaan opgenomen, onder meer een nummer over zijn favoriete sigarettenmerk 'Viceroy', producenten van de eerste filtersigaret. Omdat de muziek zo moeilijk was, verbleven de muzikanten twee weken in een hotel in New York om de zaak voor te bereiden. Na de opnamen gingen Hasaan en Pope terug naar Philadelphia. Enige tijd later werd Hasaan uitgenodigd naar New York voor de mixing. Hij was echter opgesloten wegens een drugsdelict en stuurde Pope. Toen Atlantic dit allemaal ter ore kwam werd het project afgevoerd. Promotie voor een opgesloten artiest leek niet zo'n goed idee te zijn. De master tapes gingen dertien jaar later verloren bij een brand in het Atlantic Recordsmagazijn in Long Branch, New Jersey. Ook opnamen van zangeres Aretha Franklin en saxofonist Ornette Coleman gingen toen verloren. En dat terwijl Hasaan Roland Kirk (1936-1977), die over de opnames had gehoord, ze wilde uitbrengen. In 2017 werd echter een kopie van de plaat teruggevonden in de Warner Tape Library door pianist Lewis Porter, werkzaam aan de Rutgers University, Newark. In april 2021 bracht Omnivore Recordings de opnamesessie onder de titel 'Metaphysics: The Lost Atlantic Album' alsnog uit op cd en als dubbelelpee. Een luister-tip is het nummer 'Richard May Love Give Powell', een ballade voor een Powell, Richie of Bud.

Bekijk hier een video over deze release:
<https://bit.ly/3ZUeFQ8>

Eind 2021 bracht Omnivore Recordings nog een album met werk van Hasaan uit: 'Hasaan Ibn Ali - Retrospect In Retirement Of Delay: The Solo Recordings', als dubbel-cd en in 2022 ook op vier elpees, met een essay van Matthew Shipp. In totaal omvat [...vervolg op de volgende pagina links](#)

het album 21 stukken, door Alan Sukoenig en David Shrier op diverse plaatsen opgenomen: acht in 1962, tien op 25 oktober 1964 op drie verschillende plekken, drie in januari 1965, enkele in gebouwen van de University of Pennsylvania. Down Beat gaf vijf sterren aan 'Retrospect' en voegde eraan toe 'Add Hasaan to the pantheon of great jazz pianists'.

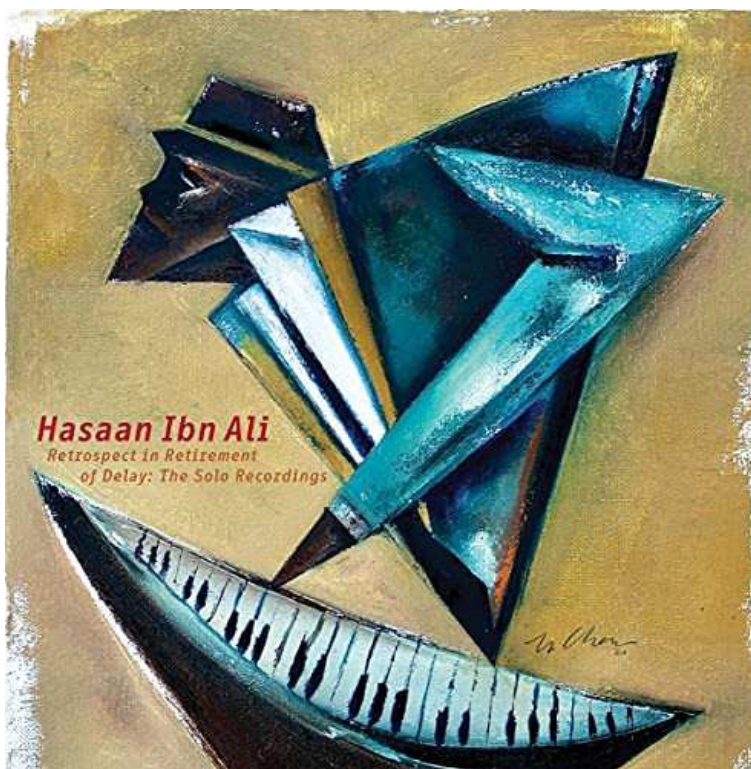
Op New Year's Eve van 1965 concerteerde Hasaan nog in Powelton Village, Philadelphia. Daarna wordt het stil. Ben Ratcliff formuleerde het zo voor The New York Times: 'the jazz pianist who made one masterpiece and disappeared'.

Op 24 oktober **1972** vernielt een brand Hasaans ouderlijk huis aan de 2406 North Gratz Street. Zijn moeder laat het leven in de brand, later bezwijkt zijn vader. Hasaans papieren muziek ging in de vlammen op. Door de brand verloor hij zijn aanpak en levenslust. Hij kreeg een hartaanval waarvan hij niet herstelde. Hij verbleef zijn laatste vier jaren in een rusthuis aan de Torresdale Avenue, Philadelphia. Op 7 oktober **1980** stierf hij, 49 jaar oud.

Hasaan Ibn Ali is niet helemaal vergeten, nog steeds zijn er muzikanten die zijn composities vertolken. Pianist Pandelis Karayorgis (°1962 in Athene) verblijft sinds 1985 in Boston. Met saxofonist Jorrit Dijkstra (°1966 in Eindhoven), sinds 2002 in Amerika, richtte hij in Boston Driff Records op. In november 2022 werd daarvoor 'The Hasaan, Hope & Monk Project' op de plaat gezet: vier stukken van Hasaan, drie van Elmo Hope en zes composities van Monk, opgenomen in vier sessies tussen 2 november 2021 en 9 april 2022, met Pandelis, bassist Nate McBride (°1971) en drummer Luther Gray (°1972). (zie de recensie in JF 393, pag. 11).

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De hoer van het album met solo-opnames dat in 2021 uitkwam.

11 mei 2003, 'Three-Four VS. Six-Eight Four-Four ways'...", door Pandelis Karayorgis, op 'We Will Make A Home For You', Clean Feed 039

9 juni 2004, 'Almost like me', Pandelis Karayorgis, op 'Free Advice', Clean Feed 098

17 juni 2005, 'Three-Four VS. Six-Eight Four-Four ways' door pianist Peter Madsen (°1955), op 'Prevue Of Tomorrow', Playscape 61705

27-29 maart 2006, 'Blues it', op 'Blueprints Of Jazz Volume 3' van drummer Donald 'Duck' Bailey (1933-2013) met Odean Pope op tenorsax, Talking House Records – in een interview met Don Alberts zegt Bailey: "And who was Monk's idol? Hasaan Ibn Ali. Nobody knows that".

13 december 2006, 'Off my back Jack', Pandelis Karayorgis, op 'Betwixt', Hatology 652

november 2009, 'Off My Back Jack', vibrafonist Jason Adasiewicz, Sun Rooms, Delmark 593. Adasiewicz was een enkele keer in Nederland en België, op de vervolg-cd 'Spacer' (mei 2011, Delmark 2012) staat een compositie van trompettist Eric Boeren, 'Bobbie' ter ere van het hondje van pianist Guus Janssen (°1951). De ouderdom van het hondje achterhaalde ik niet...

2012, 'Three-Four ...', door drummer Trevor Anderies op 'Shades Of Truth', Nine Winds 302

4 september 2017, 'Almost like me', op 'Glamorous Life', door het Japanse Junko Onishi Trio, Somethin' Cool 1025

25 maart 2018, Brian Marsella Trio, op 'Outspoken - The Music Of The Legendary Hasaan', zeven Hasaan-composities plus één Marsella-stuk 'A jawn for Hasaan', Tzadik 4026, producer John Zorn.

De Omnivore Recordings uit Los Angeles worden wereldwijd verdeeld door Orchard/Sony Music.

Erik Carrette

JAZZWEEK TOP DRIE

20 maart 2023

- 1 Lakecia Benjamin**
Phoenix
(Whirlwind Recordings)
- 2 Ed Cherry**
Are We There Yet?
(Cellar Music Group)
- 3 Dave Stryker**
Prime
(Strikezone)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Jaap Lampe, Herman de Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD

'Een geweldig concert' vond onze fotograaf Marcel Schikhof het optreden van de Michael Janisch Band op 16 maart in het Bimhuis, Amsterdam. Zijn foto's op deze en de volgende pagina geven u een beeld. Hier ziet u leider Michael Janisch op bas en basgitaar, en Walter Smith III op tenorsax. Op de volgende pagina staan James Francies (toetsen) en Eric Harland (drums).

James Francies op toetsen. (Foto: Marcel Schikhof)

Eric Harland op drums. (Foto: Marcel Schikhof)